

Izhaja

vsak četrti (po potrebi
tudi datumom
5814 dnava.)

Do
Silja

Ljubljana

Roko, naj se samo po eni
strani lista napišejo, druga stran
naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.
Dopisom je treba za odgovor
priložiti pošto znamko.

Nefrankirani dopisi se ne
sprejmejo.

MIR

Glasiilo koroških Slovencev.

Velja

za celo leto K 20.—
» pol leta » 11.—
» četrt » » 6.—
» 1 mesec » 2.—

za inozemstvo primeroma več.
Naročnina se plačuje vnaprej.

Za oglasila se plačuje po 40 v, med
besedilom po 80 v za 1 cm² vsakokrat,
minimum 24 cm². — Za poslano se
plačuje po 60 v, za parte, zahvale in
izjave po 80 v za 1 cm². — Za male
oglasne se plačuje po 20 v za besedo;
debelo tiskano 40 v vsakokrat;
minimum 4 K.

Za izvestilo pri upravnistvu 2 K posebej.
Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravištvo lista »Mir«,
Prevalje, Koroško.

Leto XXXIX.

Prevalje, 5. junija 1920.

Št. 26

Pred vratmi Celovca, v Žrelcu na Koroškem
se vrši v nedeljo, dne 6. junija 1920

vseslovenska

manifestacija z veselico

na vrtu grajske gostilne.

Sodelujejo: vojaška godba, Glasb. matica
iz Maribora, različna pevka, telovadna
in druga kulturna društva.

Spored:

Ob 10. uri predpolne (poletni čas):

Otvoritev ceste relec-Vetrinj s slovesno
službo božjo na prostem.

Obhod po Žrelcu mimo demarkacijske črte z
godbo in petjem.

Manifestacijski shod, pri katerem govore:
posl. Fr. Grafenauer in drugi odlični govorniki
in govornice.

Popoldne ob 2. uri:

Petje, pevski zbor mariborske Glasb. matice.
Gledališka predstava.

Nastop sokolskega naraščaja iz Borovelj.
Tekmovanje narodnih noš s tremi darili.

Med posameznimi točkami nastopajo KOROŠKA in druga
slovenska pevka društva.

Prosta zabava, srečolov, šaljiva pošta, kegljanje na dobitke,
licitacije itd. — V vrtni dvorani PLES.

Posebni vlak odhaja iz Maribora ob 4:50
zjutraj, prihaja na Prevalje ob 6:30, v Pliberk ob
7. uri, v Velikovec 7:30 ter dojde v Grabštajn
približno ob 8. uri. Vozne cene so polovične.

Veselični odbor v Žrelcu.

Shod v Železni Kapli.

Na Tabru so se nekaj postavili kristjani
v bran Turkom. Kranjci so dali sol, Štajerci
vino, Korošci so pa naredili: zajezili so
Belo, in ko je pridrvel divji Turek, so pretgali
jez, da je voda poplavlila vse Turke.

Tak jez proti sedanjim Turkom smo napra-
vili binkoštni ponedeljek v Železni Kapli. Prišli
so Slovenci iz Kranjskega in Štajerskega, celo
bratje Hrvati in Srbi. Naredili so pa vendarle
Korošci, domačini, ki so pridrveli kakor hudour-
niki iz Bele, Obirskega, Lepena, Remšenika,
Lobnika, od blizu in daleč. To je bil pravi hu-
dournik za ono nemškutarijo, ki še vedno na
tistem upa, da bo komandirala iz trga okolico,
da bo pošiljala nemške žendarje in financarje
rekvirirati in kmete pritiskati.

Taboru pliberškemu sledil je sijajen tabor v
Železni Kapli na binkoštni ponedeljek. Bila je to
veličastna manifestacija koroških Slovencev, ki
mora navdajati vsakega Jugoslavana s ponosom,
pa tudi z neomajnim zaupanjem v končno zmago.
— Obče spoštovani in priljubljeni okrajni sodnik
g. dr. Hodžar je kot predsednik z navdušenim
govorom otvoril tabor v Železni Kapli na javnem
trgu. Izredno mnogoštevilnemu ljudstvu se je
brala iz obrazov navdušenost. Zato pa so tudi
govorniki bili v izredno dobrem razpoloženju.
Pozdravni govor je imel domači župnik, obče
spoštovan gospod Grm. Lepo zaokroženi, krasni
govor je pričal in izvenel v besedah: pozdravljam
vas vse, posebno pa vas, poštene in nepokvar-
jene kmetijske slovenske duše, ki ste prišle s po-
lja, s tistega našega lepega slovenskega polja,
ki ga oroša naš znoj in na katerega padajo solze
našega veselja in naše bridkosti.

Nato je podelil predsednik besedo prvemu
govorniku iz Ljubljane došlemu g. dr. Oblaku,
ki so ga zborovalci pristrčno aklamirali. Korošci
ga radi poslušajo. Govoril je o domovinski lju-
bezni, o tistih izgubljenih ptičkih brez gnezda,
ki iščejo sreče izven doma in izdajajo svojo ma-
ter, a se končno vendar vrnejo skesano pod do-

mači slovenski krov, kjer ni le najlepše, nego tudi
najboljše.

Nato je nastopil kot glavni govornik koroški
rojak dr. Müller, ki je podrobno zavračal ne-
sramnosti zastrupljevalcev vodnjakov, koroških
nemčurjev.

Višek navdušenja pa je dosegel, ko je stopil
na govorniški oder bosenski narodni poslanec g.
Džamonja, dospevši direktno iz Beograda. Go-
voril je razločno in lepo v krasni srbsčini. Po-
klonil se je pradedom starih koroških očakov,
katerim je moral deželni knez že pred tisoč leti
priseči na vojvodskem prestolu, gori na Gospo-
svetskem polju, da bo varoval pravice naroda in
da mu bo pravičen sodnik. Srbija, ki je osvobo-
dila sebe najprvo turškega jarma in zdaj Slo-
vence in Hrvate, je vrgla raz sebe ves srbski
nakit. — Srbije ni več, ona pozna le državo
Srbov, Hrvatov in Slovencev, ona se je spojila
le v eno samo mogočno Jugoslavijo. Najlepši in
najdragocenejši nakit ji bo koroška Slovenija,
njen diadem, njena krona. Brez te krone še Ju-
goslavije misliti ne more, — slovenska Koroška
je najlepše, kar je videl v celi Jugoslaviji, naj-
lepše, kar nam podajajo naše jugoslovanske, slo-
venske Alpe. Jugoslavija ne kupuje glasov, ona
ne prihaja z dinarji; — zastavlja jim pa svojo
kri, in zato ni izgubljen niti Celovec, niti Gospa
Sveta niti Ziljska dolina. Zaklinja jih pri spominu
na slavne pradede Koroške, ki so se borili nad
tisoč let za svoje pravice in niso omagali, zakli-
nja jih pri sreči otrok in otrokov otrok, da ne
izdajo pri plebiscitu najsvetejšega na svetu, —
svoje matere in svoje domovine. Nepopisno nav-
dušenje je sledilo tem pristrčnim besedam, — go-
vornik je moral ponovno na govorniški oder.
Nato je še govoril goriški Slovenec Cergol, na-
dalje g. nadpoštar Ravnihar, notar Zevnik,
g. Jaklič, gđc. Pantar iz Velikovca i. dr. Tak
narod ne bo in ne more propasti. Bil je to eden
najlepših shodov v tisti krasni planinski pokra-
jini pod sivim očakom Obirjem. Vsi navzoči
so napravili železno pismo, da bo Že-
lezna Kapla za vedno jugoslovanska.

Podlistek.

R. Bringer:

Nesrečni urar.

(Iz francoščine preložil dr. J. Kotnik.)

Prebivalci Saint-Coudonnata so imeli lepo
navado, vstajati s solncem vred, hoditi spat, ka-
dar se je znočilo, jesti, kadar so bili lačni, piti,
kadar so občutili žejo in delati, kadar niso imeli
druzega opravila. Tako so živeli dozdej tiho in
srečno pod okriljem gorovja, ki jih je varovalo
ostrih severnih vetrov.

Ničesar jim ni primanjkovalo za srečno in
zadovoljno življenje. Nekaj orolov zemlje za vsak-
danji kruh, kos vinograda, ki jim je rodil sladko
vince, njiva repe in krompirja, da so mogli pi-
tati svinje in da niso trpeli pomanjkanja v masti
in zabeli, vrtič z zelenjavo, to je bila njihova
skromna imovina. Če med njimi ni bilo bogata-
šev, se vendar lahko reče, da ni bilo med njimi
nobenega pravega siromaka.

Trg Saint-Coudonnat je ležal kot izgubljen
za gorami. Železnica tedaj še ni bila napeljana
tamkaj skozi. Najbližja postaja je bila oddaljena
dobrih štirideset kilometrov. Nobena državna ali
deželna cesta ni vezala tega ozemlja, le navadna
občinska pot je vodila v Saint-Coudonnat. To pa
njegovih prebivalcev prav nič ni motilo, ker se
jim je zdelo doma najboljše in tudi nikoli niso ob-
čutili potrebe, hoditi drugam.

Ker v Saint-Coudonnatu ni bilo nobenega
zgodovinskega spomenika in v okolici nikjer no-

benega lepega razgleda, tujcem tudi nikoli ni
prišlo na misel, da obiščejo ta kraj, zlasti ker v
trgu ni bilo nobenega hotela, nobene gostilne ali
navadne krčme. Domačinom je namreč povsem
zadostovala domača kapljica, pridelana v lastnih
vinogradih.

Ne verjamem, da je še kje na svetu tako
srečen kraj kot je bil Saint-Coudonnat.

* * *

Toda, gorje! Sreča na tem svetu nikjer ni
stalna.

Nekega lepega jutra pride v Saint-Coudonnat
usodepolen, majhen urar, s palico v rokah in z
nahrbtnikom na plečih.

Odkod se je neki vzel? . . . Nikoli nihče tega ni
mogel zvedeti. Zakaj je prišel v Saint-Coudonnat?
To pa je postalo skoraj vsem jasno.

V resnici je to bil najzopernejši človek, ki
si ga moremo sploh misliti. Bil je rumenkast,
kakor kutina, suhljat kot kukavica, njegovo shuj-
šano in mršavo telo pa je bilo zvito, kakor vin-
ska trta. Imel je nizko zapognjeno čelo, velik
nos, pod kojim je štrlelo nekaj ščetinastih brk,
brade takorekoč ni bilo videti, tako da je izgle-
dal kot prav ostudna ptica. Ob vsem tem pa
njegove škilaste oči nikoli niso gledale narav-
nost, njegova velika ušesa pa so bila obrastla z
dlako, kakor zajčje gnezdo . . . Zvedelo se je
tudi, da se piše Mayer-Bruck, kar seveda ni po-
sebno lepo krščansko ime.

Takoj prvi dan po svojem prihodu si je ogle-
dal občinsko poslopje, cerkev in šolo ter z zado-
voljstvom opazil, da nobeno izmed navedenih po-

slopij ni imelo stenske ure. Nasmeljal se je, kot
bi zahreščalo v kleščevju ter si pomel suhljate
roke, da se je čulo, kot bi vdaril ob razcepljeno
poleno.

Vprašal je nato človeka, ki ga je srečal,
koliko je ura. Ta pa, ki ni bil nihče drugi nego
sam podžupan, namesto da bi potegnil uro iz
žepa, pogleda proti solncu ter mu zelo priprosto
odgovori, da bo skoro čas kosila, kajti tudi sam
že čuti glad v želodcu in se mu radi tega mudi
domov, kjer ga najbrže že čaka juha na mizi.

V Saint-Coudonnatu res nikjer ni bilo javne
stenske ure in tudi nobeden izmed prebivalcev
ni imel žepne ure. Zakaj bi jim neki bila? Ker
v tem kraju ni bilo železnice, se nikoli ni bilo
treba bati, da bi kdo prišel prepozno in zamudil
vlak, ob nedeljah pa je župnik, kadar je bil pri-
pravljen, kratkomalo dal pozvoniti, in prebivalci
celega trga so prišli v cerkev . . .

* * *

Ker ni bilo v Saint-Coudonnatu nobenega
hotela, nobene gostilne ali najpriprostejše krčme,
si je moral poiskati naš usodepolni urar stanova-
nje pri enem izmed stanovalcev trga, ki ga je
gostoljubno sprejel, ne sluteč niti najmanj, da
je vzel pod svojo streho pravcatega zdražnika,
neke vrste demona, ki bo prinesel nesrečo vsemu
trgu. Mayer-Bruck se je namreč takoj lotil svo-
jega dela.

Najpreje se je podal k županu ter mu zatr-
jeval, da je občinska hiša brez ure na pročelnju
podobna licu brez oči.

In ker bi stenska ura ne bila tako draga,

Nesramnost.

-Z.- Oprostite malo surovi izraz — nimam drugega — in nobeden ne bi bil tako na mestu kakor ravno ta. Za kaj gre?

Da razširjajo Nemci letake, časopise in brošure po naši slovenski Koroški, na to smo navajeni. Navajeni smo tudi že ves ta „kraf“ uporabljati v gotove namene.

Jaz pa vendar nisem vse uporabil ter sem eno teh brošur malo natančneje pregledal. Prišel sem do zaključka, da so Nemci dospeli v svojem obupu do vrhunca.

Naravnost nesramno lažejo!

Pred mano leži brošura: „Die Wirtschaftsfrage: Welche Folgen der Anschluß an Südslawien für die kärntner Slowenen hätte.“

Na 11. strani čitam nekaj o sladkorju. Po tej brošuri producira N. Avstrija 500.000 met. stotov sladkorja in bi prišlo po tem takem za vsako osebo v N. Avstriji skoro 8 kg sladkorja na leto. To je nesramna laž! Kaj je resnica? V tem oziru moramo vprašati Dunajčane in ne Celovčane.

Pred mano leži dunajska brošura, katero je spisal sam minister za prehrano.

Tam čitam na 9. strani spodaj, da je imela stara Avstrija 180 tovarn za sladkor in od vseh teh tovarn so N. Avstriji ostale samo štiri in te štiri tovarne izdelajo za vsako osebo na leto komaj 1 kg sladkorja.

To pravi mož-minister, kateri pač ni podkupljen od celovških agitatorjev.

Celovčani producirajo v svojih nesramnih brošuricah 8 kg sladkorja za osebo na leto, nem.-avtr. minister za prehrano pa 1 kg!

Tudi list „Börsen-Wochenbericht“ (Sondernummer), januarja 1920, producira manj sladkorja nego Celovčani, kajti na 8. strani piše dobesedno:

„Auch diese Industrie (namreč: Zuckerindustrie) fehlt in Deutschösterreich fast völlig; unser Konsum wird gegenwärtig fast ausschließlich von der tschechischen Industrie versorgt.“

(Tudi ta industrija [namreč industrija na sladkor] N. Avstriji skoro popolnoma manjka. Kar mi rabimo sedaj sladkorja, nam ga skoro izključno poskrbi češka industrija.)

Mislím, da sem s tem popolnoma jasno dokazal, kako nesramno lažejo nemške brošurice.

Tembolj nas pa zanima druga stvar!

Koliko sladkorja producira Jugoslavija?

V isti brošurici čitam na 11. strani, da producira Jugoslavija 261.000 meterskih stotov sladkorja; prišlo bi potemtakem na enega Jugolovana samo 2 kg. Kaj je resnica?

Glede produkcije sladkorja v Jugoslaviji naj navedem, kar piše Ivan Arh v „Slov. Narodu“ z dne 6. januarja 1920.

Piše tam, da ima Jugoslavija osem tovarn za sladkor in sicer dve v Srbiji, eno v Bosni, eno v Slavoniji in štiri v pokrajinah, ki so pripadale prej Ogrski. Te tovarne so izdelale leta 1912/13 870.000 meterskih stotov sladkorja, potemtakem bi prišlo na vsako osebo v Jugoslaviji skoraj 6 kg na leto. Žalibog vse te tovarne ne delujejo v polnem obsegu, ker so bile za časa vojske deloma uničene. Dela se pa z vso krepkostjo na to, da

bodo začele zopet producirati sladkor. In če bodo zopet producirale kakor pred vojsko, nam bo treba sladkorja prav malo nvažati. Ivan Arh je mnenja, da bomo morali kakih 300.000—400.000 meterskih stotov na leto nvažati, če ne bomo hoteli sami sejati več sladkorne pese in k že obstoječim osim tovarnam za sladkor še druge zgraditi.

Vse to je pa na nas ležeče, podlaga za sladkorno industrijo je v Jugoslaviji v vsakem oziru dana, medtem ko bo Nemška Avstrija vedno na uvoz sladkorja navezana.

Ali naj Nemškoavstrijci sejojo svojo sladkorno peso na gorah, planinah — ali celo na strehah? Ali ni predrznost Nemcev, da tako nesramno lažejo v svojih brošuricah?

Kakor nalašč mi je pismonoša prinesel list „Národní Listy“ z dne 14. maja 1920 in tam čitam na 5. strani, da je Češka izvozila l. 1919. v Nem. Avstrijo 1.600.450 meterskih stotov sladkorja, — v Jugoslavijo pa 124.770 met. stotov. Nemška Avstrija je dobila torej trinajstkrat več sladkorja l. 1919. iz Čehoslovaške kakor pa Jugoslavija! Mislím, da je naslov članka popolnoma upravičen.

Prav umestna je pripomba „Národních Listov“, naj čita te številke angleški državnik Asquith, ki se tako poteguje za Nem. Avstrijo, da bi ji Češka naj dajala sladkorja.

Končam. Samo pripomnim še, da ima Nem. Avstrija glede sladkorja tri obraze!

Prvi obraz je celovški, ki vpije v svojih brošuricah, da ima Nem. Avstrija dosti sladkorja.

Drugi obraz prosjači na Češkem za sladkor, ki ga tudi dobi, ker s takim revežem mora imeti vsak usmiljenje.

Tretji obraz se pritožuje pri antanti, da so Čehi tako neusmiljeni in ne dajo sladkorja.

O drugih nesramnostih pa pozneje! Jih je še dosti!

Nemška Avstrija odvisna od Jugoslavije. — Koliko žita pridelava Nemška Avstrija?

-Z.- „Neue Freie Presse“ z dne 3. aprila 1920 piše v uvodnem članku dobesedno: „Die Republik Österreich braucht die Jugoslawen wegen der Einfuhr von Lebensmitteln.“ „Republika Avstrija rabi Jugoslovane zaradi uvoza živeža.“

In nem. avstrijski minister prehrane Ruß je izpregovoril 14. maja 1920 v parlamentu besede: „In erster Linie kommt Jugoslawien in Betracht.“ „V prvi vrsti pride Jugoslavija v poštev.“ Vsak lahko čita te besede v „Arb. Ztg.“ z dne 15. maja 1920.

Člen 27. mirovne pogodbe je Nemško Avstrijo v take ozke meje stisnil, da za svoje prebivalstvo ne pridelava več živeža nego za tri mesece. V Nemški Avstriji, ki šteje približno 7 milijonov ljudi, je 1/3 milijona takih, ki si sami pridelujejo živež in 5/7 milijonov takih, ki si morajo ves živež kupovati.

In če pišejo Nemci v brošurici: „Die Wirtschaftsfrage“, da pomanjkanje živeža ni trajno in da se bo to v najkrajšem času izboljšalo, je to ravno tako, če bi rekel človek, da je to samo mimogrede, če na vrhu Pece ne raste pšenica! Pomanjkanje žita v Nemški Avstriji je in

ostane trajno dejstvo; s tem mora vsak kmet računati.

Kaj sledi iz tega dejstva?

Iz tega sledi, da ostane Nemška Avstrija dežela trajnih rekvizicij. Kmet, ki v Nemški Avstriji nima toliko žita, — to prizna sam minister prehrane Ruß — da bi ga prodajal, ga bo moral od države prisiljen oddajati. Žito in sploh živež, kamor spada v prvi vrsti živina, bode vedno pod kontrolo države; za žito in živino nam bode vedno dobro v spominu ostali „Höchstpreise“. To pač noben „hecar“ ne bo mogel tajiti! Kot dokaz svoje trditve naj navedem, da se v nemško-avstrijskem parlamentu že marljivo deluje na zakonu, ki bo določil, koliko bodo kmetje morali oddajati.

„Arb. Ztg.“ z dne 19. maja 1920 navaja sledeče zanimive številke: Ljudje, ki sami ničesar ne pridelajo, rabijo za celo leto 600.000 ton moke.

Nemško-avstrijski kmet bo moral tem ljudem prodati po „Höchstpreisu“ 110.000 ton moke, to se pravi, mu bo rekvirirane.

Drugih 490.000 ton moke si bo morala Nemška Avstrija iz inozemstva, v prvi vrsti iz Jugoslavije, poskrbeti.

To čaka torej nemško-avstrijskega kmeta!

Zanimivo je sledeče dejstvo in to si še posebno dobro zapomnimo!

Svojim kmetom rekvirira po nizki ceni — po ceni, ki so po sedanji vrednosti nemško-avstrijskega denarja naravnost smešne. Žito pa, ki ga mora iz tujine nvažati, mora jako visoko plačevati. In tako priskoči država vsem, ki kupujejo moko, meso itd. na pomoč, ter „nekaj“ kronic prida, da ni preveč drago.

Minister za prehrano je navedel dne 14. maja 1920 v tem oziru naravnost gorostasne številke. Naj jih navedem: K 1 kg moke, ki pride iz Jugoslavije, posebno pa iz Amerike, prida država povprečno **20 K**, k 1 kg masti **36—44 K**.

Potem se pa ne smemo čuditi, če znaša deficit v avstrijskem proračunu za „Verbilligung der Lebensmittel“ ne manj kot **3744 milijonov kron**.

Nemško-avstrijski kmet, ki mora v prvi vrsti po znižani ceni vse to prodati, kar bi pravzaprav sam rabil, mora potem še vsem tem plačevati živež, ki ga nimajo. Kajti tisti deficit 3744 milijonov kron, mora vendarle tudi on plačati.

Kam plovemo, se morajo avstrijski kmetje vprašati.

Dnevne vesti.

Jubilej. 35letnico delovanja v tiskarni Družbe sv. Mohorja je praznoval te dni strojnik g. Josip Praznik. Gosp. Praznik je bil vedno vesten delavec in dober tovariš. V delu osivelemu možu, ki je posredno tudi doprinesel svoj del h kulturi našega naroda, naše iskrene čestitke in na mnoga leta!

Za poštarja v Guštanju je imenovan poštni odpravnik Josip Kermek pri Sv. Benediktu v Slovenskih Goricah.

Sinča ves. Poštar Franc Fludernik je premeščen od poštnega urada Črna pri Prevaljah k poštnemu uradu Sinča ves.

da je ne bi mogel prenesti občinski proračun, je Mayer-Bruck obečal, da bi za toliko in toliko napravil na občinskem domu lepo, čisto novo uro, z dolgim kazalcem in s kazalnikom, bleščečim kakor polna luna, ki bi razločno in veselo bila ure, četrti, pol in tričetrti.

Dodal je še, da bodo še pozni rodovi hvalili in proslavljali ime župana, ki je dal napraviti na občinski hiši tako imenitno uro.

In res se je posrečilo vražjemu možičku pregovoriti župana, da je na lastno roko, brez občinske seje, pooblastil urarja, da napravi na pročelju občinske hiše veliko stensko uro.

Toda satanskemu urarju to ni bilo zadosti. Sedaj se je odpravil k župniku, s katerim se je začel drugače pomenkovati.

* * *

Lepa stolpna ura, tako je zatrjeval Mayer-Bruck, bi zelo dobro pristojala cerkvi, ker bi opominjala farane, kako čas beži, ki je nepovratično izgubljen, ako ga človek ne porabi v to, da moli Boga in spoštuje njegove zapovedi. Ker je Mayer-Bruck bil zelo zgovoren, mu ni bilo težko prepričati župnika, kako sveto delo bi storil in kakšno plačilo bi ga čakalo tam gori, če bi dal napraviti na stolpu cerkve uro. In tako je župnik res naročil pri tem vražjem urarju uro za cerkveni stolp.

Iz župnišča jo je mahnil nenasitni urar v šolo. Ni preteklo niti pol ure, da je nagovoril učitelja, da dá napraviti na pročelju šolskega poslopja lepo stensko uro, ki bi bila ure dela in

odmora in brez katere sploh nobena šola ne more dobro uspevati.

Ker po tem trojnem uspehu še ni bil zadovoljen, se je lotil vsakega izmed prebivalcev Saint-Coudonnata posebej, dokazujoč mu na široko in podrobno, da je človek, ki nima ure, in ne ve natančno koliko je ura, slabši od živali; kajti zato, da človek more dobro opravljati vsa svoja dela, ste v prvi vrsti potrebni natančnost in točnost. Oves in pšenico, ki sta mnogo manj vredna nego čas, merimo, zato bi bilo neumnost, ako tega ne bi storili tudi z dragocenim časom, ki ga ne smemo prelahkomiselno zapravljati, ker ga nikoli nimamo preveč na razpolaganje. Z eno besedo rečeno, nagovoril je vse od kraja tako spretno, da skoro v Saint-Coudonnatu ni bilo več ne moža niti žene, ne dekleta niti fanta, ne starca niti otroka, ki ne bi bil kupil od njega ure, nekateri srebrno, drugi nikelnasto, tretji tudi od navadnega črnega jekla, toda vsi so dobili povrh, kakor se spodobi, od urarja večletno jamstvo.

* * *

In potem, ko je visela na občinski hiši, na cerkvenem stolpu in na šolskem poslopju ura, ko je vsak posameznik imel v svojem telovniku kovinasto žepno uro, se je začele v Saint-Coudonnatu obupna zmešnjava...

Da veste, usodepolni urar je izginil nekega lepega dne, da ponese drugam svoje razdejanje.

V trgu in v okolici pa je postalo življenje kar naenkrat neznosno.

Ker se posamezne ure med seboj niso mogle ujemati in je ena kazala šele pol, med tem, ko je druga bila že cele ure, in ker je žepna ura vsakega posameznika hodila po svojem, ne oziraje se na svoje sosedo, je zavladal naenkrat velik nered v tem dozdaj tako mirnem in srečnem kraju.

Ljudje se niso ravnavali več po solncu ter vstajali in hodili spat, kakor je kazala njihova lastna ura, včasih prezgodaj, včasih prepozno. Ob nedeljah so prihajali k maši mnogo prej, nego so bile prižgane sveče na oltarju, ali pa šele tedaj, ko je župnik odpel že „ite missa est“. Če je bila napovedana kakšna poroka, je župnik moral čakati po cele ure in ko je ravno hotel ves obupan oditi na izprehod, so se pojavili pred cerkvijo svatje. Če je bil kak pogreb, je ranjki skoro čisto sam rajžal proti pokopališču, povabljeni pa so prišli šele tedaj, ko se je začela sedmina.

Tako so prebivalci Saint-Coudonnata sčasoma prišli do spoznanja, kaj pomenita besedi prepozno ali prezgodaj. In v tem vednem, nestrpljivem čakanju so se njihovi živci sčasoma silno razdražili; v trgu so nastali prepiri, zdražbe in celo pretepi; razporeke in ločitve so bile na dnevnem redu. In tako se je spremenil ta tihi, srečni kraj v pravcati pekel.

Ne zavedajoč se svoje nesreče, ampak prevzeti od želje, da se čimbolj povečajo in razširijo, so ti nesrečni ljudje celo zahtevali napeljavo lokalne železnice... To pa je menda bil konec vsega...

Spoštujte slovenščino! Zdaj imamo svojo državo, svoj uradni jezik, vse svoje. Spoštujmo pa tudi, kar je naše. Državo, nje naprave in zakone, a tudi naš jezik. Naše ženstvo, ki je šlo prvo v boj za Jugoslavijo — prvo polo s podpisi so nabrala in odposlala dekleta Marijine družbe pri Mariji na Zili ob Beljaku — vrlo deluje za našo stvar. Naj pa pusti v govoru in v tisku spakevanje svojih imen po nemških vzorcih. Kdo za Boga pa govori med Slovenci: Ani? Ali ne čutite, kako je stokrat lepše Anka, Anica? Kdo govori Pepi in ne Pepca? Kdo Leni in ne Lenka, Lenica? Otrsite se teh grdobj, bodite Slovenke tudi v govoru in v pisavi! Najlepši je naš jezik, čemu ga pačite?!

Razširjenje selske poštne službe. Z dnem 1. junija 1920 se je razširilo pri poštne uradu Velikovec dostavljanje poštne pošiljatev po selskem pismoši v sledeče vasi: Lipov dvor, Sela, Sv. Peter pri Vašinjah, Račice, Vacelna ves, Gorčice in Vinare. — Dostavljanje se bo vršilo vsak dan razen nedelje.

Za koroške dijake so po prizadevanju prevz. knezoškofa Mihaela Napotnika nabrali Mohorjani lavantinske škofije 225452 K.

Lep dar. Gospod Ivan in gospa Marija Pangerc, posestnika na Bledu, sta pooblastila advokata dr. Fr. Tekavčiča v Ljubljani, da naj večjo svoto, ki sta jo prejela v neki pravdi od nasprotne stranke, razdeli kot podporo revnim in pridnim dijakom. Gosp. dr. Tekavčič se je pri tej priliki tudi spomnil državnega učiteljskega v Velikovec in poslal vodstvu učiteljskega 1400 K z namenom, da naj vodstvo porabi to svoto za nabavo potrebnih knjig in drugih potrebščin za revne in pridne dijake. Gospodu Ivanu in gospe Mariji Pangerc ter g. dr. Tekavčiču se vodstvo v imenu slovenske koroške mladine za ta lepi in umestni dar iskreno zahvaljuje.

Dopisi.

Velikovški okraj.

v Želinje. (Igra. — Shod.) Tukajšnje žensko društvo je priredilo v nedeljo, dne 30. maja popoldansko veselico s predstavo, petjem, govori itd. Ker nima vasica primerne prostora, so si iznajdljive žene in dekleta postavile oder kar na travniku. Razveselilo nas je veliko število zavednih domačinov, ne samo ženskega, ampak tudi moškega spola. Bilo je zbranih okoli 600 ljudi. Igrali „Idealna tašča“ in „Pri gospodi“ sta zelo ugajali. Igralke — domača dekleta — so se potrudile, da so nudile najboljše. Omeniti moramo posebno „zeta“ v prvi in „deklo“ v drugi igri, ki nam je podala svojo vlogo v domačem narečju tako izborna po domače, da je vsakokratni njen nastop vzbujal glasen smeh. Po igri so zapela domača dekleta dvoglasno pesem „Po jezeru“. Sledil je šaljiv dvospjev, moški zbor vovbrških fantov in mešani zbori velikovških pevcev. Vsem se je zahvalilo občinstvo z živahnim ploskanjem. — G. Hren je v svojem govoru izražal veselje nad tako lepo udeležbo domačinov in jih pozival, naj se z vsem srcem oklenejo svojih organizacij. Gdč. Rudolf je povdarjala, da prihaja sedaj tudi slovenska žena iz svojega ožjega delokroga na dan, vendar pa naj se moške ne boje, da bodo morali zdaj oni opravljati gospodinjska dela, ker tudi teh ne bodo dale iz svojih rok. Opozorila je navzoče gospodinjstvo na razliko med Nemško Avstrijo in Jugoslavijo. Tam imajo res velike piskre in skleda, a ti so — prazni. Mi v Jugoslaviji pa jih imamo tudi, a poleg tega imamo tudi kaj vanje djati in to je vendar za hišno gospodinjstvo najvažnejše. Tretji govornik, domačin, je spominjal na trpljenje koroških Slovencev med vojno in med strahovlado folksverovcev. Povedal je, kako so slovenski fantje in moške umirali na različnih frontah, dočim so se Nemci in nemčurji skrivali v varnem zaledju, se zdravi vrnili domu in danes smehtljaje pripovedujejo, kako so se „ven mazali“. Vse tri govornike je občinstvo pazljivo poslušalo in jim burno pritrjevalo. Upamo, da je žensko društvo z uspehom tako

zadovoljno, kakor smo bili poslušalci s prireditvijo in pričakujemo, da priredi kmalu zopet kaj novega.

v Podjuna. (Pogreb.) Na Binkošti smo pokopali zavednega Slovence — Franca Velblna, posestnika v Podjuni. Pogreb sta vodila gosp. župnika dr. Lučovnik in Pšeničnik, udeležili so se ga tudi pevci iz Globasnice. Narodni družini naše sožalje!

v Globasnica. Na binkoštni pondeljek so se izkazali naši igralci — domači fantje in dekleta, ki so prvovrstno uprizorili igro „Rokovnjači“. Iz vseh sosednih krajev — tako iz Šmihela, Podjune, Doba, so prihiteli ljudje na igro. Govorila sta 2 govornika — na koncu je na kratko opozoril domačin gosp. Cirgoj nemškutarje, da naj ne upajo več, da bi tu še kedaj vladala Nemška Avstrija — to naj že enkrat sprevidijo. Isti dan predpoldan smo imeli po sv. maši krasen shod pri sv. Rozaliji. Govornika sta nam razložila posebno pomen agrarne reforme, ki jo bo Jugoslavija izpeljala. Mi kmetje bomo vsaj dobili svoje planine, lastno pašo in svoje njive, ki so nam jih nekaj grofi odvzeli. Zlobni jeziki pravijo, da se je na shodu posebno nedostojno obnašal g. Telavec iz Podjune. Ali tega skoro ne verjamemo!

v Pliberk. V noči od binkoštni nedelje na pondeljek so pliberški nemčurji ukradli slovensko tablo na meji mestne občine z imenom iste ob Libuški cesti. Steber pa so izmaknili iz zemlje in vtaknili zgornji del nazaj v luknjo. No in nemštvo je rešeno; smodnika pa niso iznašli ti ljudje. V temni noči nad samotni steber, junak za junakom. Živela nemško-avstrijska republika! Pa konec? to nas pravzaprav ne briga. Ampak to je, da nam pri vsaki priliki zatrjujejo, kako spoštujemo slovenščino in kako svobodo bi imeli pri njih v narodnem oziru, a kaj šele v gospodarskem oziru. Zato se ne čudimo tistim, ki pravijo, da bi moral človek blazen biti, če bi za Nemško Avstrijo glasoval.

v Dobrla ves. Na binkoštno nedeljo je priredilo tukajšnje žensko društvo v naši narodni gostilni pri „Čičmanu“ veselico z jako obširnimi programom. Nastopila sta govornika g. Fellacher in g. Möderndorfer, ki sta nam v živih barvah slikala bedo v Nemški Avstriji ter nas navduševala, da vztrajamo v boju za svojo pravično stvar. Nastopila je tudi gdč. Karner iz Velikovec, ki nam je v domačem narečju v jako šaljivi obliki povedala marsikatero resnico. Gg. govornikom in gdč. govornici izrekamo tem potom najtoplejšo zahvalo za njihov trud in jih prosimo, da se še večkrat oglasijo pri nas. Nato so sledile deklamacije šolaric, ki so nam pokazale, koliko zamore slovenski pouk na naših šolah. Takšnih uspehov naša prejšnja takozvana „utrakvistična“ šola pač ni mogla doseči, ker otroci od samega „tajč“ pa tajč“ že kar misliti niso znali več. Po deklamacijah pa so nastopile naše vrle sestre iz Lovank v igri „Pri gospodi“. Naravnost občudovali smo naša dekleta, ki so se v kratkem času tako izvežbale, da so nam nudile res pravi užitek. Posebnega priznanja pa zasluži gdč. Anica Šranc, ki je mojstrsko igrala svojo vlogo. Upamo, da bodo tudi sestre iz drugih vasi naše občine začele posnemati pridne Lovančanke, ki se niso ustrašile ne dela, ne stroškov. Našim nemčurkom je žensko društvo kakor sploh ženska organizacija trn v peti, ki jih vedno bolj in bolj boje. Kaj radi bi se ga iznebili. Zato so začeli pošiljati v svet različne vesti, da bi odvrnili in od-tujili naše žene in dekleta. Navadno so to nesramne laži in podla obrekovanja. Zadnjič so pa zadeli resnico. Pravijo namreč, da je ženska organizacija samo predpriprava za žensko armado v Jugoslaviji, ker že moških primanjkuje. Da — ženska armada bo to, ki se bo bojevala za svoj narod, za našo staro pravdo! Ne z mečem in s kanoni, tudi ne s kuhaličico in z metlo, nego z drugim orožjem, ki je veliko bolj nevarno in kateraga se bojite kakor hudič križi in to je — telerovnica, na kateri stoji zapisano „Jugoslavija“. Povemo vam samo to, da stojimo trdno, da nas noben vihar ne omaja, najmanj pa tiste sapice, ki prihajajo z judeževimi groši vred iz Celovca. Na svidenje, gospodje nemčurji, na dan glasovanja!

Boroveljski okraj.

b Loga ves. V pondeljek, dne 24. maja se je vršil v Logivesi ob Vrbskem jezeru lepo uspeli shod, ki se ga je udeležilo lepo število ljudstva iz Logevesi, Škofič in okolice. Shod je otvoril domači župnik Singer. Kot prvi govornik je nastopil g. Mahkota iz Borovelj, ki je v svojih izjavah naslikal obupen gospodarski položaj, v katerem se nahaja sosedna Avstrija, ter zavračal nemške laži, nanizane v letakih, ki jih celovška nemškonacionalna klika širi v coni A. Drugi govornik, g. kaplan Kandut, je v lepo zasnovanem govoru apeliral na narodno čustvo koroških Slovencev in jih pozival, naj zastavijo vse svoje sile, da pride pri plebiscitu do veljave prava in nepotvorjena ljudska volja. Zborovalci so v polnem razumevanju pritrjevali izvajanjem obeh govornikov in se zavezali, da bodo z vsemi silami delovali na to, da se pri ljudskem glasovanju izreče vse koroško slovensko ljudstvo kot en moč za Jugoslavijo.

b Kotmaraves. (Mežnarjeva lulika.) Grafenauer je pravil tu na shodu, da so nemčurji lulika, ki jo je sovražnik zasejal med pošteno naše ljudstvo. To je slišala tudi Mežnarjeva Lizka, ki je stala na britofu. Nič se ji ni tako dopadlo, kot ta primera, kajti zdaj se sama hvali okrog, da je ona taka lulululika, ki jo je sovražnik pocetljal med nami. Kdor jo le enkrat vidi ali sliši, ji vsak rad to verjame.

b Plešivec. Nemškutarji se hvalijo, da sem tudi jaz njihov. Izjavljam torej, da nikdar nisem pozabil, da me je rodila slovenska mati in tudi ne bom. Če bodo nemčurji povsod dobili toliko glasov, kakor pri moji hiši, potem ne dobijo niti enega procenta. Gabrijel Kesnar pd. Jarc.

b Slovenji Plajberg-Ljubelj. Podružnica „Zveze ženskih društev na Koroškem“ iz Slov. Plajberga in Ljubelja priredi v nedeljo dne 13. junija t. l. v Delavskem domu v Poljubelju igri: 1. Zakleta soba v gostilni pri „zlato goski“. Burka v enem dejanju. — 2. Jeza nad petelinom in kes. Veseloigra v dveh dejanjih. — 3. Prosta zabava. — Sedeži: 1. vrsta 6 K; 2. vrsta 4 K; stojišča 2 K. — Preplačila se hvaležno sprejemajo. — K obilni udeležbi vabi Odbor. Začetek točno ob 3. uri (stari čas) popoldne.

Trpite na revmatizmu in glihčionih bolečinah? Vdrgnjenje s pravim Fellerjevim fluidom je takorekoč dobrodejno! 6 dvojnatih ali 2 veliki specialni steklenici 36 K. **Rabite mlo odvajajoče sredstvo?** Fellerjevo prave Elza-kroglice izvršujejo svojo dolžnost! 6 škatlic 18 K. — Zagorski sok zoper kašelj in prsne bolečine 1 steklenica 6 K. Želodec okrepjujoča švedska tinktura 1 steklenica 15 K. Omot in poština posebej, a najceneje. Evgen V. Feller, Stubica donja, Elza-trg 67, Hrvatska. E

Cerkvene vesti.

Dekliške Marijine družbe — pri višarski Mariji.

Binkoštni pondeljek smo pohitela dekleta iz Mežiške doline in iz Podjune k višarski Mariji, ki „kraljuje“ sedaj na prijaznem holmcu Sv. Križa pri Sp. Dravogradu. Povedati smo hotela prav od blizu „Kraljici slovenskega naroda“, da je prišla za nas slovenske Koroške najusodnejša ura! Gre za to, ali ostanemo združene z našimi milimi sestrami in brati, s katerimi nas vežejo najslajše in najtrdnjše vezi iste ljubezni do „Kraljice slovenskega naroda“, istega jezika, iste krvi, iste zgodovine in iste vere, ali pa nas lastna zaspasnost potisne pod peto tistih posurovelih sosedov, ki so meseca maja lanskega leta rušili tabernakelne naših cerkv, kradli kelihe in monštrance, skrunili sv. hostije, metali z oltarjev podobe Marijine in drugih svetnikov ter v nje streljali kot v tarčo! „V tej uri, o Marija, pokaži, da si naša mati! Kraljica slovenskega naroda, prosi za nas!“

A vlekla nas je k Sv. Križu tudi želja, prenoviti in utrditi svoje vrste in se napiti novega navdušenja za svete cilje Marijinih družb. Udeležba je bila izborna. Naštela smo skoraj celotno udeležbo dekliskih Marijinih družb iz Pliberke, Vogrč, Kazaz, Prevalj in Guštanja; častno so bile zastopane Marijine družbe iz Globasnice, Št. Lipša, Žitare vesi itd. Romanje se je v vsakem obziru

Mariborska eskomptna banka

Glavni trg št. 141 podružnica Velikovec Glavni trg št. 141

Telefon št. 7 (interurban). — Račun pošt. ček. urada SHS v Ljubljani št. 11.695.

Centrala Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu obrestovanju; dovoljuje vsakovrstne kredite pod najugodnejšimi pogoji.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle.

Daje pojasnila vsak čas brezplačno. Blagajna je odprta od 1/9. do 12. ure in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Podružnica Murska Sobota.

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo. Kupuje in prodaja devize, valute in vrednostne papirje ter eskomptira trgovske menice; akreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Borovljah.

Delniška glavnica in rezervni zaklad:
okroglo K 50.000.000.

Dovoljuje vsakovrstne kredite po
najugodnejših pogojih.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice:

Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in
Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Daje pojasnila vsak čas
brezplačno.

posrečilo; globoko stvarni cerkveni govori naših preskušanih voditeljev so nas kar vžgali. Ganljivo je bilo skupno sv. obhajilo blizu 300 družbenic pred obličjem višarske Matere božje. V srce so nam segale preproste Marijine pesmi, katere smo prepevale vedno in vedno. Nekaj čisto novega je pa bil nastop voditeljic posameznih navzočih družb, ki so v gladki besedi poročale o stanju in delovanju, o veselju in bolesti svojih družb. Čutile smo vse, da nam je že zdavnaj manjkalo takih-le sestankov. Spoznale smo se med seboj. In ko smo si segle ob slovesu v roke, smo si prisegale: V nobeni sili se ne zapustimo! Sestre, zdaj je zadnja ura! Delati in moliti za srečo Marijinega, slovenskega ljudstva na Koroškem je sedaj najpotrebnejše!

Poziv!

Ako hočemo s pridom dvigniti slovenstvo na Koroškem, je nujno potrebno, da zberemo vsa slovenska imena (krajev, rek, gora itd.). Ker po edinec tega ne more storiti v zadostni meri in je tudi vsak urad brez sodelovanja širom dežele nezmožen za tako delo, apeliramo na zavednost in požrtvovalnost č. duhovščine, p. n. šolskih vodstev, občinskih predstojništev in vsega izobraženstva sploh, da nas v tem delu podpira.

Med narodom je ohranjena še tista lepa slovenska prvobitnost, ki nam jo je nemški režim hotel zatreti. Zdaj smo prosti — poiščimo torej vse svoje bisere, da bomo lahko dajali račun od svojega hiševanja. Čas je, da pokažemo svojo ljubezen z resnim, tihim, a tem uspešnejšim delom!

V doglednem času bo treba misliti na kak „Vodnik po Koroškem“, ki bi pomagal tujcem-gostom pri razgledovanju po lepotah našega Korotana. Kajti zemljepisna lega in prirodna krasota pokrajine je tako velika, da bo v kratkem tujski promet eden najvažnejših faktorjev slovenske Koroške. Če pa hočemo imeti slovensko Koroško, moramo poiskati iz ust slovenskih Korošcev slovenska imena in jih pokazati jugoslovanskemu narodu.

Pošiljali ne bomo nikomur nikakih formularjev, ker se nam zdi, da bi to nabiralno delo samo otežkočalo. Svetujemo pa poročila približno tako:

a) Slovensko ime, kakršnega rabi res živi jezik ljudstva, poleg označba, je li ta kraj trg, vas itd. reka, potok, gora, hrib itd. ter občina, v katere področju se nahaja.

b) Nemško, oziroma ponemčeno ime.

c) Književno slovensko ime.

N. pr. a) Megvarje, — b) Mieger, — c) Medgorje. Najvažnejši sta točki a) in b) medtem ko c) tudi lahko izostane. Kovank, ki bi jih fabriciral nabiratelj, ne priporočamo, da ne nasedemo kakim nerodnim jezikovnim mistifikacijam, ki bi naposled naše resno delo samo osmešile. Z naše strani smo storili vse potrebno, da bomo glede slovenskih imen na Koroškem v zvezi z profesorji našega vsenčilišča v Ljubljani, ki nam bodo v nejasnosti dajali potrebna znanstvena strokovna pojasnila in navodila.

Kdor čuti slovensko in jugoslovansko, se gotovo odzove našemu pozivu. Dobrodošla je vsaka najmanjša drobtina in bi še posebej prosili, da nam nabiratelj pošljejo nabrano gradivo sproti, kajti čas hiti.

Ako bodo prizadeti krogi dovolj razumeli naš klic, imamo lahko v razmeroma prav kratkem času za ves naš Korotan lepo, pristno domače slovensko nomenklaturo.

Ljubitelji slovenske Koroške, na plan! Zavest, da ste pomagali pri reševalnem delu najbolj trpeče slovenske veje, vam bodi dragoceno plačilo.

Vse tozadevne pošiljatve prosimo na naslov: „Tourist Office. Ekspozitura gen. kom. za ptujski promet, Borovlje — Koroško.“

(Op. uredništva.) Slovenska „Matica“ v Ljubljani ima že mnogo takega gradiva nabranega. Svoj čas smo pridno nabirali in pošiljali nab. pole „Matici“. Tourist Office naj izčrpa tudi to gradivo!

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: Otmar Mihalek.
Tisk tiskarne Družbe sv. Mohorja v Prevaljah.

Obvestilo.

Opozarjamo, da je g. Lujo Čančar izstopil dne 26. maja iz naše službe ter ni več upravičen sklepati za nas kupčijskih pogodb ali pa nakupovati les kot naš zastopnik.

„Savinja“

društvo lesnih trgovcev in industrijcev
Celje.

V zalogi

Družbe sv. Mohorja na Prevaljah

je izšla knjiga:

Sket-Podboj:

Slov. Sprach- und Übungsbuch

8. Auflage.

Cena vez. 40 K.

Za ovčjo volno zamenjam fin barhent; dam za 1 kg volne 2 m. Volno je treba prinesiti s seboj in sem doma ob sredah, sobotah in nedeljah. J. Oswald, Velikovec, kavarna Sparl.

Prodaja lesa.

Pri podpisnem gozdarskem uradu se bode ponudbenim potom prodalo, razen že razpisanih 20 vagonov rezanega lesa, za kateri les so bile ponudbe do 31. maja 1920 za odposlati še 40 vagonov rezanega 4 m in nekaj 3 m dolgega smrekovega in jelkovega lesa in sicer:

20 vagonov iz gozdnega okrožja „Rakovce“ skladišče v Vitanjah pri Celju (Štajersko) in

10 vagonov iz gozdnega okrožja „Črna“ na postaji Prevalje (Koroško) in

10 vagonov iz gozdnega okrožja „Železna Kapla“, skladišče Železna Kapla.

Bližja pojasnila so na vpogled pri podpisnem uradu, kakor tudi pri grofovskem gozdarstvu v Vitanjah, oziroma grofovskem nadgozdarstvu v Črni pri Prevaljah.

Ponudbe je predložiti

do 10. junija 1920 do 12. ure opoldan

pri „Glavnem poverjeništvu ministrstva za agrarno reformo v Sloveniji v Ljubljani“.

Ponudbenik mora v ponudbi izrecno poudariti, da so mu pogoji znani in da se tem podvrže, da pozna kakovost in mero lesa.

Gozdna uprava grofa V. Thurn,
Železna Kapla (Koroško).

Vabilo

na

XXIX. občni zbor Hranilnice in posojilnice v Črni

r. z. z. n. z.

ki se vrši

v nedeljo, dne 13. junija 1920
ob 12. uri opoldne

v posojilničnih prostorih

s sledečim sporedom:

1. Poročilo načelstva in odobritev računskega zaključka.
2. Volitev novega odbora.
3. Slučajnosti.

Odbor.

Kdo mi pripomore do obstanka zmožne

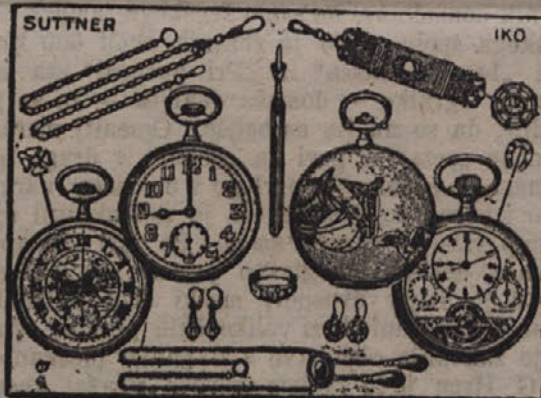
brivnice

na Koroškem ali Štajerskem? — Želim je kupiti, vzeti v najem ali na novo otvoriti. — Dopise prosim na naslov:

Jurij Folk

Maribor, Linhartova ulica 16, II.

Ena ura? katera trajno ve- selje povzroča?

Samo Suttner-jeva ura! Nikelnasta, po vsaki ceni, in presenečeni bode! Tudi verižice, prstane, uhane, zapestnice, stenske ure, zapestnice z urami in vsakovrstne potrebne reči kakor: škarje, nože, doze za cigarete, nažigalnike, britve, denarnice, jedilno orodje, razna darila za krste, imendane itd., kakor tudi velika zaloga vsakovrstnih zlatih in srebrnih predmetov.

Vse dobro in ceno! Zahtevajte cenike od
H. Suttner, Ljubljana št. 977.

Kupi „Drava“ Maribor.

Rezan les (smrekov, jelkov, borov, mecesnov, bukov),
tesan les (smrekov, jelkov, borov),
okrogel les (smreka, jelka, bor, mecesen),
bukov les (hlode od 25 cm debelosti naprej),
drva (trda in mehka),
stoječi les v gozdu,
smrekovo skorjo

kupi vsako množino
„DRAVA“

lesna trgovska in industrijska družba
z o. z.

v Mariboru.

Kupi „Drava“ Maribor.